

ՈՂԲ ԿԵՐԵՍԻ

Արդեօք զարուհն եկա՞ւ զուարթ.
Երկիրն հագաւ մանկութիւն:
Կը կանաչին սաքք լուսազարդ
Ու կը փշրի սառն առուին:
Հայելւոյն մէջ կապոյտ գետին
Կը ծիծաղի պարզ երկին:
Մեզմ կը շարժին թևք զեփուին,
Մատղաշ ոտներն կը պըտին:
Երգոց կու գայ ձայնն անտառին,
Որիաղներն ալ կ'ըսեն.
Քու ծաղկունքդ կու գան կրկին,
Դուստրդ չըգայ պիտ' նորէն:

Ա՛հ, որչափ ես երկրիս երես
Կը թափառեմ փնտռելու.
Տիտան, շողերդ զրկեցի ես
Քաղցրը հետքը գտնելու.
Դեռ չեղաւ մին' որ բերէ ինձ
Լուր մ'ան դէմքէն սիրելի.
Լոյսն որ յայտնէ մանեայն ինչ
Զըյայտեցց գայն զոր կորուսի:
Արամազդ, դժն գողցար ասկից.
Արդեօք Պլուտոնը՝ գեղոյն
Զմայլելով տարաւ յանձնեց
Որկոսի սև գետերուն:

Մթին երկիրն ո՞վ պիտ' զընայ

Իբրև վշտին իմ բանբեր.

Միշտ նաւն եզրէն կը հեռանայ,

Բայց կը տանի սոսկ ստուեր.
Խաւարի վայրք փակ կը մնան

Ամէն աչքի սրբանուէր,
Միշտ վազած է գետն ստիւգեան,

Բայց ողջ մարդ մը չէ տարեր:
Վար կը տանին բիւր շաւիղներ

Մին ետ ի լոյս բերած չէ.
Զիք վկայ՝ որ արցունք դստեր
Աչքին անձկոտ մօրն ցուցնէ:

Մարք Պիւռայի ցեղէն ծնած
Ինթակայ են ցարդ մահուն,
Գերեզմանի բոցէն անցած
Հետքէն կ'երթան սիրելւոյն.
Միայն անդամք Դիոսի տան
Զեն մօտենար մութ եզեր.
Երանելաց սոսկ կը զըթան,
Բարկայք, անգուլճ ձեր ձեռքեր.
Նետեցէ՛ք զիս ի խորխորատ
Երկնից սրահէն՝ հոյակապ,

Մի պաշտպանէք դիցունոյն դատ,
Ա՛հ, ճիշդ առ է մօրն տագնապ:

Ուր որ դաժան ամուսնոյն հետ
Կը բազմի նէ, ա՛հ թէ հոն
Երթայի մունջ շուքերուն հետ
Լուիկ մ'առջև տիրունոյն:
Ա՛հ, ներս աչքն արտաստալի
Զուր կը փնտոէ լոյսն ոսկի.
Հեռու վայրեր կը թափառի,
Բայց չպատի մօրն հանդիպի.
Մինչև հրեռանաքն ի լոյս հանէ,
Սիրտ սրտի հետ միանայ
Եւ յուզուելով համակրանքէ
Մինչ իսկ Որկոսն անգուլճ լայ:

Անյո՛յս գանգատ, փափագ ունայն,
Նոյն շաւիղին մէջ հանդարը
Անքոյթ կառքը գլի օրուան
Դիպ վճիռն է հաստատ:
Նա գլուխն իր երանելի
Դարձուց աս մութ վայրերէն
Ցաւէ՛ժ ինէ խլուած կ'ընի,
Հեղ մ'երբ կուլ տայ մութն զնէ.
Մինչև փայլին զոյներն այգուն
Անաց վրայ մութ գետին
'ի աղեղն երկնից քաշուի սիրուն
Ծայրէ 'ի ծայր դժոխքին:

Զիք ինձ գողտրիկ ձեռքին իրեն
Քաղցրիկ զրաւ մ'որ յայտնէ,
Թէ սիրելիք դեռ կը սիրեն,
Հեռանան ալ իրարմէ:
Միթէ չըկա՞յ սիրոյ հանգոյց
Ընդ մէջ մօրն ու իր գաւկին,
Ընդ մէջ ողջոց և մեռելոց
Միթէ չըկա՞յ կապ մ'ուժգին:
Ոչ, զատուած չէ իսպառ ինէ
Ոչ, չենք 'ի սպառ բաժնուած
Վերին էակք վսեմ ու վեհ,
Մեզ լեզու մ'են պարգևած:

Երբ կը մեռնին զարնան զաւկունք
Երբ ցուրտ շունչէն հիւսիսի,
Կը տօգունին տերևք, ծաղկունք,
Լերկ ճիւղն տխրած կը նստի,
Վերտումնոսի ճոխ եղջիրէն
Բարձրագոյն կենքը ես կառնեմ,
Որ սերմի հատը ոսկեղէն
Ստիւգսի զոհ նուիրեմ:
Զան հողին մէջ կը դնեմ տրտմած
Կը դնեմ զաւկիս սրտին վրայ
Որ իմ սիրոյս և իմ վշտաց
Լեզու մ'ըլլայ անիկայ:

Երբ ժամերու պարն անդադար
Ցնծմամբ զարուն ետ բերէ,
Արփոյն աչքէն կենդանարար
Մեռեալն նորէն կենաք կ'առնէ.

Սերմերը՝ որք մեռան աչաց
 Յուրտ ծոցին մէջ աս երկրի,
 Զուարթ վայրին մէջ երանգաց
 Դուրս կը պոռթկան ցնծմամբ լի.
 Մինչ կը փութայ բունն դէպ յերկին
 Արմատն ի խոր կը ձգտի,
 Հոգին կ'սը Ստիգսի բաժին
 Կէսն եթերին կը լինի:

Կը պատկանին կէս մ'կենդանեաց,
 Կէս մ' մեռելոց ախարհին.
 Պատուիրակ են անոնք ինձ քաջ,
 Քաղցրը ձայնիս կոկիտին.
 Թէ՛ և զանոնք պահէ իր քով
 Անդունդին մէջ ահաւելի
 Մատաղ զարնան բնծիղներով
 Բերանն ազնիւ կը խօսի.
 Թէ՛ հեռի ալ պայծառ լուսնէ՛
 Ուր ստուերք են տիրամած
 Սիրազեղ կուրծն դեռ կը բաղխէ,
 Սիրաք կը վառին փափկազգաց:

Ուրախացէ՛ք, ծնունդք դաշտի,
 Որ նորաբոյս կը պննի,
 Զեր բաժակը պիտի յորդի
 Մաքուր ցօղէն նեկաարի.
 Եփեղ չողով ծիածանիս.
 Պիտ' թանամ ձեզ լուսափայլ.
 Դէմքին նման արշալուսին
 Պիտ' ներկեմ ձեր տերեւ ալ:
 Շողին մէջը պայծառ զարնան
 Թող փափկասիրտ ամէն ոք
 Թօշնած փունջին մէջը աշնան
 Կարդայ իմ ցաւս ու հանոյք:

ՇԻՆԼԻՐ

Թարգմ. Մ. Ա. ՄԵՆՃԵՐ

Քինկզպրկ, Գալիֆոնիս.

ՀՈՒՆԳԱՐԱՐԱԶԱՅ ԿԵԱՆՔԷՆ

ՀԱՅ ԿԱԹՈՂԻԿԷ ՊԱՏՈՒԻՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

Բէշդայի թերթերուն մէջ օրուան զբա-
 ղեցնող հարցերու կարգն անցեր է, հայ
 կաթողիկեներու առանձինն եպիսկոպոսու-
 թեան խնդիրը: Ազգային զգացման զար-
 թումը, տարիներէ ի վեր ծաւալելու հետ
 Սոնկոթի ու ուրիշներու ձեռքով, յետ կեր-
 ւայի մէջ հայկական հնութեանց թանգա-
 րան մը հիմնել տալու, իր մեծ ձեռք առած

է հայ կաթողիկէ առանձին եպիսկոպոսու-
 թիւն մ'ունենալու գաղափարին մէջ:

Առաջին քայլերը առնուած են զայն ի-
 րականացնելու համար: Աշխարհիկ և եկե-
 ղեցական դասակարգերէ կազմուած պա-
 տուիրակութիւն մը, շատ ընտիր ու բազ-
 մաթիւ, առաջնորդութեամբ վիճենայի
 Մխիթ. Մխարանութեան արքեպիսկոպոս
 արքային, գերապ. Գոլորիկեանի, կը դիմէ
 կրօնից նախարարին, Զիշի կոմսին, խնդի-
 րը ներկայացնելու համար: Բէշդայի մեր
 թղթակից մը, Յուլիոս Միրզոյեան, հրա-
 պարակազիր և յայտնի անդամներէն մէկը
 նոյն խմբին, կը զրէ մեզի թէ «Պատուի-
 րակութիւնը սրտագին ընդունելութիւն մը
 գտաւ կրօնից նախարարին քով, որ մեծ
 հաճութեամբ ընդունեցաւ մեր աղերսը»:

Զիշի կոմսը յայտնած է թէ խնդրին վերջ-
 նական լուծումը Մ. Պապին հաւանութենէն
 կախումն ունի: Միւս կողմէ հունգարա-
 հայ գաղութը ինք զինք բաւական չզգար
 եպիսկոպոս մը պահելու, և տէրութեան
 օգնութեան դիմելու հարկին մէջ կը գտնէ
 զինք:

Մենք, վստահ ենք որ Սուրբ Հայրը
 ժողովրդեան միաձայն ու թախանձագին
 խնդրանքին հանդէպ միշտ բարեհաճ պիտի
 գտնուի: Ու Հունգարիոյ մեր վեհաճն
 ազգայինները պիտի գիտնան գտնել մի-
 ջոցները սահելու եպիսկոպոսութիւն մը
 որ իրենց փառք մը պիտի ըլլայ: Միւս
 կողմանէ՝ տէրութիւնը հայ կաթողիկե-
 եպիսկոպոսական աթոռ մը հաստատելով,
 աւելի պիտի հաստատէ այն վերջին ծայր
 համակրական զգացումները՝ զորոս Հայերը
 միշտ տածեր են Հունգարիոյ հանդէպ:

Բէշտայի մամուլին մէջ կաթողիկե ե-
 պիսկոպոսական հարցը ջերմ ընդունելու
 թիւն գտած է ազատական մամուլին մէջ:

